

**BERT
WIERSEMA HET
MONSTER
VAN LOCH
NESS**



Inhoud

Vooraf 7

Hoofdstuk 1 Een angstaanjagend bezoek 14

Hoofdstuk 2 Naar Schotland 30

Hoofdstuk 3 Het geheim van Urquhart Castle 44

Hoofdstuk 4 Zoektocht naar Laila 65

Hoofdstuk 5 Een spannend bezoek 78

Hoofdstuk 6 Een overhaaste vlucht 95

Hoofdstuk 7 Thomas in de tang 113

Hoofdstuk 8 Overval met hindernissen 129

Hoofdstuk 9 En hoe nu verder? 144

Hoofdstuk 10 Oliver King slaat terug 163

Hoofdstuk 11 Aan de haak geslagen 179

Vooraf

De boeg klieft door de golven voor de Schotse kust. Patrick Stewart snuift de frisse zeewind op; heerlijk! Het gaat mooi, ze zeilen strak aan de wind. Zijn vrouw Mary stapt de kajuit uit met in iedere hand een mok koffie. Met enige moeite balanceert ze op het trapje. Ze gaat op een van de banken in de kuip zitten en reikt hem zijn koffie aan.

‘Dank je. En ... ben je er klaar voor om het monster te ontmoeten?’ grapt hij.

‘Houd op over die onzin’, antwoordt Mary.

Patrick zet de automatische piloot aan en gaat naast zijn vrouw in de kuip zitten. ‘Ik geloof niet dat er een monster in het meer zit, maar er zijn heel veel getuigenverklaringen van mensen die het beest gezien hebben en daardoor zweren bij de legende van Loch Ness.’

Mary grinnikt zacht. ‘Als ik het te zien krijg, zal ik de verhalen waarschijnlijk ook geloven.’

Patrick lacht hardop. ‘En vervolgens zal niemand jou geloven.’ Samen genieten ze van de koffie, de glooiende kust en het dansen van het schip over de golven. Patrick ademt diep in. Het is een lang gekoesterde wens die nu in vervulling gaat. Zijn grootouders waren Schotten. Ze verhuisden naar Amerika om daar een succesvolle zaak op te richten, maar bleven van Schotland houden. Patrick's vader werd in Amerika geboren, nam de zaak over en is op latere leeftijd een keer naar Schotland geweest. Hij was helemaal verrukt over het prachtige land. ‘Ik wist niet dat er honderd kleuren groen bestonden, tot ik in Schotland geweest was’, zei hij toen hij terugkwam. Nu Patrick de zaak aan

zijn zoon heeft overgedragen, kan hij al die kleuren eindelijk zelf gaan bekijken.

Even later varen ze langs Fort George en is het tijd om de automatische piloot uit te schakelen. Eenmaal voorbij deze uitham, komen de torens van de kerken van Inverness in zicht. Vanuit die richting komt hun een prachtige tweemaster tegemoet. Een paar minuten later varen de schepen langs elkaar heen. Patrick steekt zijn hand op en ziet dat de schipper van het andere schip hetzelfde doet.

‘Hé Mary’, roept hij naar binnen. ‘Wil jij een waterkaart voor me pakken? Ik moet niet per ongeluk op de rivier terecht komen. Ik zie de ingang van het kanaal nog niet.’

Hij ziet dat Mary in de la onder de kaartentafel rommelt. Even later komt ze met de kaart naar buiten.

‘Zo’, zegt ze, terwijl ze haar jas wat verder openritst. ‘Het is niet zo koud meer. Ik blijf hier.’

‘Dat moet je zeker doen. Het is prachtig hier. Kijk, daar zie je Inverness al liggen.’

Patrick vouwt de kaart open. Ze moeten eerst onder de hoge brug door en dan via de jachthaven richting het kanaal varen. Voor de zekerheid legt hij de kaart naast zich neer.

Na ongeveer een uur varen ze onder de brug door, die zich hoog boven hun hoofden uitstrekt. Patrick let scherp op de omgeving. De riviermonding is breed en ziet er uitnodigend uit, maar hij weet dat de rivier onbevaarbaar is. Per schip kun je het beroemde Loch Ness alleen via het kanaal en de grote sluis bereiken. De sluis bestaat uit maar liefst vier vakken en vijf sluisdeuren. Hij verwacht dat ze daar een tijd moeten wachten, maar daarna hebben ze voorlopig geen obstakels meer. Ze willen op en rond het meer blijven. In ieder geval wil hij Urquhart Castle zien, het meest bezochte kasteel van Schotland.

‘Moet je niet deze kant op?’ vraagt Mary, wijzend naar de riviermonding. ‘Kijk, daar zie je de masten van meer schepen.’

‘Er is daar inderdaad een jachthaven, maar die ligt bij de monding van de rivier de Ness. De rivier is te wild en te ondiep. Wij moeten bij die enorme kade daar zijn. Die is het begin van het Caledonisch Kanaal. Vervolgens komen we in de sluis. We moeten wel vier keer schutten. Heb je lijnen klaarliggen?’

‘Nee, nog niet. Zal ik ze vast in orde maken?’

Patrick knikt en Mary gaat aan de slag. Ze vormen een goed team op het schip en alles verloopt soepel.

Een half uur later varen ze het kanaal op. Eerst glijden ze langs de jachthaven. Daarna maakt het kanaal een scherpe bocht naar rechts. Voor hen doemt een witte draaibrug op. Patrick legt het schip stil. De rode lamp brandt, maar algauw geeft de brugwachter het sein ‘groen-rood’: ik heb je gezien, de brug gaat open. Patrick ziet de slagbomen zakken. Het verkeer komt tot stilstand en de witte brug draait opzij. Patrick geeft gas en passeert de open brug. Voor hem doemen de eerste sluisdeuren op. Ze staan open en hij kan dus zo naar binnen varen. Na hem komt nog een plezierjacht naar binnen, maar er zijn geen grotere schepen. Mary loopt naar het voordek. Ze wipt de lijn om een van de haken in de sluis. Het waterpeil zal gaan stijgen, daarom houdt ze de lijn losjes in de hand. Patrick heeft de motor uitgezet en staat op het achterdek, ook met een lijn in zijn hand. Hoog boven de schepen bedient de sluiswachter de sluis. Links op de kade ziet Patrick een man die op een bankje zit; een telefoon aan zijn oor. Hij glimlacht. Sluizen hebben vaak bekijks, omdat juist daar nogal geklungeld wordt door onervaren schippers. Maar dat zal hun niet overkomen.

Zodra de deuren zijn gesloten, begint het water te kolken. Langzaam stijgt het peil. Mary en Patrick verplaatsen af en toe hun lijnen naar een hogere haak. Een tijd later komt het water in de

sluis tot rust. Voor hen opent zich de tweede sluisdeur. Patrick stapt weer in de kuip en start de motor.

Langzaam glijdt het schip de tweede sluis in. Onwillekeurig wordt Patricks blik naar links getrokken als hij in zijn ooghoeken iets ziet bewegen in het water. Tot zijn verbazing komen naast hem een paar luchtbellens omhoog en is er een vreemde rimpeling in het water te zien. Hij tuurt nog even naar beneden, maar concentreert zich snel weer op Mary die zich nog steeds op het voordek bevindt. De tweede en derde sluis doorlopen ze zonder problemen.

Op het moment dat Mary de lijn om de haak wil gooien in de vierde sluis, gebeurt er iets angstaanjagends. Opeens maakt het schip een rare beweging. Het lijkt of het half uit het water wordt getild. Patrick klemt zich aan het roer vast. Hij hoort dat Mary een kreet slaat en ziet haar op het voordek vallen, terwijl ze de reling probeert vast te pakken. Met kracht wordt het schip tegen de kadewand gedrukt. Patrick hoort de polyester romp kraken. Naast hem bruist het water. Hij kijkt verbijsterd naar het schuimende sluiswater. Wat is dit?!

En dan, net zo plotseling als het begonnen is, is het voorbij. Het water in de sluis egaliseert en Mary krabbelt voorzichtig over-eind.

‘Wat gebeurde er?’ vraagt ze met overslaande stem.

‘Geen idee, haak snel aan! De sluisdeuren zijn al gesloten.’

Mary slaat de lijn om de haak. ‘Gaat het?’ vraagt Patrick bezorgd.

‘Je maakte een lelijke smak.’

‘Valt wel mee, hoor’, antwoordt zijn vrouw. Maar terwijl het schip omhoog komt, kijkt Mary bang naar het water in de sluis. Alsof ze elk moment verwacht dat hun schip uit het water getild zal worden.

Zijn bonzende hart vertelt Patrick dat het ook hem niet onberoerd laat. Gelukkig opent de sluiswachter de deuren en kunnen

ze de laatste sluis verlaten. Hij kijkt naar de camera's die bij de sluisen hangen. Zou de sluiswachter iets hebben gezien? Of de man die achter hen vaart?

Mary wikkelt de lijn om haar arm en hangt hem vervolgens aan de reling. Voorzichtig komt ze via het gangboord naar hem toe. Patrick ziet dat aan haar blik dat ze het fijn vindt om weer in de kuip te kunnen zitten. Hij legt zijn trillende hand op haar schouder. Ook hij is erger geschrokken dan hij wil toegeven.

'Wat kan dat geweest zijn?' fluistert Mary.

Patrick haalt zijn schouders op. 'Het leek wel of ik ergens overheen voer; alsof er een gezonken schip in de sluis lag.'

'Dat kan toch niet?'

'Nee, dat kan ook niet. Bovendien, zag je hoe het water bruiste?'

Patrick voelt nog steeds de spanning in zijn lijf. Hij probeert zo nuchter mogelijk te doen om zijn vrouw niet nog angstiger te maken, maar hij heeft hier absoluut geen verklaring voor. Stiekem speurt hij het wateroppervlak af of hij nog ergens luchtbellen ziet. Niets te zien. Wanneer hij opzij kijkt, ziet hij dat Mary naar hem staart met haar handen voor haar mond geslagen.

'Zou het ...?'

Patrick kijkt haar aan. 'Zou het wat?' Hij heeft allang door wat zijn vrouw bedoelt: het monster. Onzin natuurlijk.

'Je snapt wel wat ik bedoel.'

'Het monster?' De luchtige klank die hij probeert mee te geven aan zijn woorden, blijft steken in zijn keel.

'Jij hebt daar ook aan gedacht.'

'Tsja, ik geloof niet in een monster. Aan de andere kant heb ik hier ook geen normale verklaring voor. Het leek wel of het schip uit het water getild werd. Zet anders even een pot koffie om de schrik te laten zakken.'

Mary knikt en loopt het trappetje af, de kajuit in.

'Patrick!' klinkt het even later. 'We maken water!'

Patrick kijkt de kajuit in. Mary staat tot haar enkels in het water. 'Oei, zet gauw de pomp aan, Mary. Die rode knop boven de kaartentafel. Snel!'

Even later klinkt het gebrom van de pomp die het water uit het schip pompt. Als er in korte tijd zo veel water in het schip staat, kan de pomp het niet aan. Ze zullen zo snel mogelijk moeten kijken wat er aan de hand is. Patrick tuurt langs de oevers. Aan stuurboord ziet hij plezierjachten liggen. In het water, maar ook op de kant. 'Caley Marina' staat er met grote letters op een flinke loods. Daar hebben ze vast een takel waarmee ze hun boot uit het water kunnen tillen.

Mary is inmiddels weer in de kuip. 'Wat moeten we doen?'

Patrick wijst. 'Daar is een jachthaven. Ze moeten een takel hebben, want er liggen jachten op de kant. We leggen het schip voor de wal en ik ren meteen naar de havenmeester. Blijf jij intussen aan boord en maak je geen zorgen. De pomp kan het water niet aan, maar het schip zinkt nog lang niet.'

Een paar minuten later varen ze langs de werf. Patrick heeft de takel inmiddels gezien en legt daar vlakbij aan. Snel haast hij zich naar het kantoor van de havenmeester. 'Ik heb een aanvaring gehad in de sluis', legt Patrick even later uit. 'Het schip maakt te veel water. Kun je me eruit takelen? Dan kunnen we zien hoe groot de schade is.'

De havenmeester loopt meteen met hem mee. Eenmaal buiten fluit hij naar een van zijn medewerkers. Een man op laarzen komt snel hun richting op gelopen. Samen gaan ze aan boord van het schip. Een blik in de kajuit is genoeg voor de havenmeester: 'Vaar hem maar onder de kraan.'

Patrick springt aan boord en met hulp van Mary manoeuvreert hij de boot onder de kraan. De havenmeester en zijn assistent trekken twee banden onder het schip door. Patrick en Mary stappen van boord, waarna de havenmeester de kraan bedient. Langzaam komt het schip uit het water. Druipend hangt het even

later boven het water. Verbijsterd kijken Patrick en Mary naar hun schip. Een rij grillige gaten in de romp, vlak boven de kiel, zorgt overduidelijk voor de wateroverlast. De schade ziet eruit alsof iets geprobeerd heeft een hap uit het schip te nemen. ‘Een aanvaring?’ hoort hij de havenmeester in het Engels zeggen. ‘Waar ben je in vredesnaam tegenaan gevaren?’